

Sygn. akt II CZ 93/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi Prezesa Urzędu [...] przy uczestnictwie przeciwników skargi: zamawiającego - Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Uniwersyteckiego [...], odwołującego - "L." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., przystępującego do postępowania odwoławczego po stronie zamawiającego - B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w .o udzielenie zamówienia publicznego, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2016 r., zażalenia Prezesa Urzędu [...] na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 31 lipca 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 31 lipca 2015 r., Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną Prezesa Urzędu [...] od postanowienia Sądu Okręgowego z 23 kwietnia 2015 r., jako niedopuszczalną, a to na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Uznał, że jego postanowienie z 23 kwietnia 2015 r. nie należy do kategorii orzeczeń wymienionych w art. 198g ust. 1 p.z.p., nie jest bowiem wyrokiem, gdyż nie rozstrzyga co do istoty sprawy ani też postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Postanowieniem tym Sąd Okręgowy wyeliminował z obrotu wadliwe rozstrzygnięcie Krajowej Izby Odwoławczej, co dopiero otwiera drogę do merytorycznego rozpoznania przez Izbę odwołania wniesionego przez „L.” Sp. z o.o.

W zażaleniu skarżący zarzucił, że postanowienie z 31 lipca 2015 r. zostało wydane z naruszeniem art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 198g ust. 1 p.z.p. oraz wniósł o uchylenie tego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z akt sprawy wynika, że postanowieniem z 26 stycznia 2015 r. Krajowa Izba Odwoławcza odrzuciła odwołanie strony wniesione w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Skargę do Sądu Okręgowego na to orzeczenie złożył Prezes Urzędu [...] i z powołaniem się na art. 198a ust. 2 p.z.p. w zw. z art. 192 ust. 9 p.z.p. wniósł o merytoryczne rozpoznanie odwołania strony.

Postanowieniem z 23 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy zmienił postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z 26 stycznia 2015 r. w ten sposób, że uchylił je w całości. Sąd Okręgowy przyjął, że uwzględnienie skargi Prezesa Urzędu [...] na formalne orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej nie powoduje, żeby kompetencję do merytorycznego rozpoznania sprawy zyskiwał sąd, gdyż oznaczałoby to, że strona pozbawiona zostaje możliwości zaskarżenia do sądu merytorycznego orzeczenia wydanego przez Krajową Izbę Odwoławczą, a postępowanie przed sądem staje się jednoinstancyjne. Jako podstawę swojego rozstrzygnięcia powołał art. 198f ust. 2 zdanie drugie p.z.p. i art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 198a ust. 2 p.z.p. Od postanowienia z 23 kwietnia 2015 r. skargę kasacyjną złożył Prezes Urzędu [...], a zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy orzekł o jej odrzuceniu.

Art. 198g ust. 1 p.z.p. ma charakter przepisu szczególnego wobec art. 398¹ § 1 k.p.c. Wynika z niego bowiem, że od wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie nie przysługuje skarga kasacyjna. Tego ograniczenia nie stosuje się jednak do Prezesa Urzędu [...].

Do kwestii dopuszczalności skargi kasacyjnej od postanowienia sądu okręgowego wydanego wskutek rozpoznania skargi Prezesa Urzędu [...] na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej od wniesionego do tego urzędu odwołania, Sąd Najwyższy odniósł się w postanowieniu z 3 października 2008 r., I CZ 72/08 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sąd okręgowy w postępowaniu, które toczy się przed nim na skutek wniesienia skargi na orzeczenie zespołu arbitrów, w konsekwencji odpowiedniego stosowania do niego przepisów kodeksu postępowania cywilnego o apelacji (art. 194 ust. 1 p.z.p.), pełni – choć nie jest to pogląd powszechnie podzielany w piśmiennictwie – funkcję sądu drugiej instancji. Takie stanowisko zajął również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 13 czerwca 2006 r., SK 54/04 (OTK-A 2006, nr 6, poz. 64). Argumentu na rzecz tego stanowiska dostarcza także art. 198 ust. 4 p.z.p., gdyż w naszym systemie prawnym skarga kasacyjna jest zaś dopuszczalna tylko od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.).

Uznanie zaskarżonego postanowienia za orzeczenie sądu drugiej instancji nie przesądza jeszcze o dopuszczalności skargi kasacyjnej. Przysługuje ona bowiem od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji lub oznaczonych postanowień kończących postępowanie w sprawie. W świetle art. 198f ust. 2 p.z.p. wyrok jest orzeczeniem zawierającym w sobie wypowiedź sądu co do istoty sprawy, a postanowienie Sądu Okręgowego z 23 kwietnia 2015 r. z całą pewnością nie ma takich cech. Z całą pewnością także nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, gdyż jego wydanie na powrót otwiera drogę do merytorycznego rozpoznania sprawy. W tej sytuacji postanowienie to nie może być uznane za zaskarżalne skargą kasacyjną. Otwarta pozostaje kwestia, czy mogłoby być potraktowane jako orzeczenie kasacyjne zaskarżalne na podstawie art. 394 § 1¹ k.p.c., ale w prawie zamówień publicznych ustawodawca nie przewidział legitymacji Prezesa Urzędu [...] do wniesienia takiego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

kc